

Stortorpsparken 2007

En putsad fiestaröd jänkare, där troligen kromet glänste i dess nos, gled strax framför mig i tunnelröret upp mot Nynäsvägen på kurs söder ut. Stortorpsparken nästa, tänkte jag! Skeppet lotsades stolt fram med ett dovt muller. Jag kunde inte ha gissat bättre, målet var såklart Torgnys Park i Trångsund där det redan stod en rad andra dollargrin och glänste ikapp.

Något bekant ansikte så dags, hade inte visats... Hasse Rosén släntrade förbi mot scenen, och där kom Jompa! Där sitter ju Björne Andersson ifrån Moonraiders! Plötsligt börjar allt hända. Någon säger, "men tjänare Lasse"! Va... inget ansikte jag kunde minnas så där på direkten... men så, de var en gammal gitarrkompis sedan unga år som fått för sig att jag nog skulle vara i Stortorpsparken denna kväll. Han själv hade aldrig varit i parken tidigare. Jag tror vi sågs senast för dryga 30 år sedan. Han var nyfiken på Johnny Lundin som han följt sedan Partners dagar. Även en livekoll på Violents, hade kittlat honom.

Plötsligt ser jag Tobbe "Orsayran" Engström och gruvfogden, den glade Pelle Westerman. Såklart blev det nya handslag och nya glada skratt och tillrop. Torgny dök påpassligt upp med sina lottringar och såg till att vi handlade några lotter. Han skulle försöka minnas att han även sett mig i Parken och inte bara hört talats om att jag varit där. Har du noterat nu, Torgny? Måste säga i sammanhanget att på Pelles lottköp, inkasserade han två vinster!

Medan Johnny Lundin Band brakade på, kom en linkande farbror försiktigt gående. De var såklart allas vår skrammelburksmästare, Per Olof Alm. Nytt morsande och garvande. Han siktar på giget i parken med Moonriders veckan efter. Någon medverkan denna afton var inte att tänka på med sitt diskbråck, men han ville i alla fall vara med på bild... en gruppbild på lediga spelemän denna afton och som väl kommer senare här på bla. denna sajt.

Woops, vem var väl där, om inte Benke Oldboys! Såklart nytt snack och nya garv. Och så skakade man tass med Kurt Fröberg ifrån The Ryders, många tassar blev det, om man säger. Där fick jag äntligen även morsa och garva ihop med Robban som nu påstår att han lirar bättre golf än han lirar gitarr! Oj, då är han jäkligt duktig på golf!

Vid denna tidpunkt hade Johnny Lundin precis skalat av Orange Blossom Special i rasande tempo. Under spelandet blev det tyst i parken förutom då bandet som lirade... de var en magisk tystnad.

Violents är ju Violents, ett band som startade för länge sedan. En del låtar lät riktigt skapligt, annat kanske inte var riktigt lika njutbart. Njutbart var däremot det totala intrycket av kvällen. Mycket folk, glada och trevliga bekantskaper i en atmosfär med nostalgiska förtecken. Benke i Oldboys, tyckte det påminde om forna tiders folk parker. Tony i Violents hade snackat om samma känsla med P.O Alm, och menade att Stortorpsparken såg precis ut som förr, de var bara brudarna som var äldre! Man var böjd att hålla med, men den kanske skulle heta Torgnys Park istället. Härligt att detta smultronställe och vattenhål finns Torgny... applåder och visslingar.

Vilka låtar som spelades under kvällen, får andra berätta som hade kollen. Jag har bara försökt beskriva exteriören så gott jag kunnat.

På återseende i parken...

Lasse Holmberg

THE STAR GLEAMS STORY

Det började egentligen med att min kusin Lasse som då bodde ute på Ekerö och var ett par år yngre än mig, hade fått The Shadows första LP i julklapp. Jag vet inte vad LP'n heter, men Bruce Welch sitter på en stol i förgrunden och Tony Meehan sitter på golvet. Jet Harris (min kusins idol, vilket kan ha berott på att de till utseende var väldigt lika) samt Hank Marvin står bakom. Gruppen är klädda i tröjor av stilen "Lusekofter" vill jag minnas. (Det är Shadows första LP och heter kort och gott, Shadows.)

Nåväl, där började det. Jag var nog 17 och han 15 år men vi blev sålda samtidigt. Nästkommande lördag blev det färd in till stan och Hagström Musik på Stora Nygatan (i gamla stan) för att kolla på gitarrer. Vi gick igenom alla musikaffärer vi kunde hitta och det var många. Vi tittade med stora ögon på allt i musikväg som kunde förknippas med The Shadows. Fender gitarrer fanns inte att få tag på då, men Höfner plankor klädda i röd galon eller vad det var, fanns det gott om. Jag har aldrig gillat dessa tunna plankor utan det fick bli något annat dock mycket likt Stratorna men med en något mindre kropp men färgen var rätt. Röd! Hagström Musik kunde dock inte bistå med vår första elgitarr utan det blev en liten musikaffär på Lilla Nygatan. Det ena födde det andra och suget efter ekomaskiner som man längtade efter var Dynacord-eko som varje band med självaktning, lärde vi oss snart, hade vare sig det lät bra eller inte. Hagström saluförde Kent-ekot som fick bli någon form av reserv om man inte hade råd att köpa Dynacord.

Nästföljande helg blev det en ny resa in till den kungliga huvudstaden och Stora Nygatan där det då även fanns en butik i kvarteret bredvid Hagströms som sålde gitarrtillbehör. Denna gång var det min kusin som köpte behövliga delar för att bygga sig en el-bas. Han köpte hals, strängar, stämskruvar, mic osv. Sedan gjorde vi en avritning av min gitarrkropp som han tog med sig ut i det på vintern så ensliga Ekerö. Ett par grova plank limmades ihop och efter den tidigare avritade gitarrkroppen sågades så småningom kroppsformen ut.

Så var vi igång. Min storebror, elektrotekniskt snille, svarade till en början för att vi hade något att stoppa gitarrsladdarna i. Min pappa svarade för snickrandet och fixade till högtalarlådor där vi stoppade in allt vi hade i högtalarväg, nästan. En granne till mig, Elvis-fan, satt hemma med sin akustiska burk och harvade. Det är snarare en underdrift att säga att "alla" spelade på den tiden gitarr i något band. Intresse infann sig då han hörde spröda toner från min kammare, så några lördagar senare blev det en ny resa in till den stora staden för ett besök i Musikaffären på Lilla Nygatan och en elplanka till, i röd färg inhandlades.

Nu hade vi tre lika dana plankor som var röda. Sedermera fann vi att Fender har ju en annan form på sin Precision bas gentemot Stratan. Men det blundade vi för nu när basen lät helt okay och stämde. Min storebror var som tur var lite frälst på Bosse Winberg i Spotnicks och hans tekniska kunnande vad gäller att bygga förstärkare och ekomaskiner. En gammal rullbandspelare byggde därför min bror om till ekomaskin genom att montera in fler tonhuvuden och en liten förförstärkare. Med tre olika hastigheter på bandaren, blev det helt sonika tre ekoeffekter i kombination med volympotten med dito diskantpott. I rättvisans namn var det bara den snabbaste hastigheten som gällde som eko. De andra var alldeles för långsamma. Problemet var bara att komma ihåg att vända spolen med bandet då vi inte hade någon bandslinga och det hände ibland att man plötsligt blev utan eko då bandet var slut vilket kändes förargligt. Jag hade inte råd med ett Kent-eko som ändock var de billigaste alternativet på marknaden. Den ombyggda rullbandaren hängde dock med under många år.

Nu blev det en hektisk tid. Vi letade låtar i början som vi trodde vi skulle orka på, FBI, Frigthend City, Apache, Teen Scene, Kontiki m.fl. Alla satt vi hemma på våra kammare och lirade så gott det gick efter dessa låtar. Men det blev Ghost Riders in the sky, som blev en av våra första låtar i The Spotnicks version. Sedan följde Moraklockan och det blev mer Spotnicks musik vi spelade liksom en del av The Ventures.

Till helgen träffades vi för att samköra. Oftast var det hemma hos Elvis diggaren, Janne Burén som

blev kompgitarrist, som vi övade. Janne var den av oss med störst musikalitet och den som plockade ut ackorden ur de låtar vi övade på. Det blev ett väldans bärande på musikinstrument, högtalarlådor samt förstärkare varje gång vi skulle öva. Min syster var med i Älvsjö scouterna och hade lovat sina ledare att vi skulle uppträda på deras höstbasar. Vi hade i och för sig frågat lite försiktigt, men nu kom det lite plötsligt tyckte vi. Hon hade dock ett krav, hon skulle sjunga en låt som hette "Åsneserenad", eller något liknande! Jätte bussigt! Vi låg i som remmar för att öva in tre låtar med lite steg och sådant som Shadows klev runt med samt den där förbaskade åsnelåten. Jag hade ju sett en del band tidigare och upptäckt att de bar enhetlig klädsel. De var allt ifrån smoking till några blanka skjortor, vad det nu var. Vi angjorde åter huvudkommunen den äran, med ett besök i city där vi visste att den pråliga klädesbutiken Hollywood på Norrlandsgatan kanske hade det vi sökte. Visst, där fanns alla glittriga kavajer och sidenskjortor. Vår ekonomi avgjorde att det fick bli sidenskjortor. Av en ren slump blev det lila till färgen eftersom det var där vi kunde finna skjortor med rätt storlek och antal. Nu hade vi lila sidenskjortor och prydde så nederdelen av kroppen med vita jeansbrallor. Dagen "D" bar vi högtalarlådor och förstärkare samt annan utrustning hemifrån de cirka femhundra meterna, så där, de var till Godtemplargården.

Vi stod på spagettiben bakom ridån när vi blev presenterade som "De strålande stjärnorna"! Jag har inte kommit över detta ännu. Basen för jippon och alla andra jippon med scouter och andra på Logen var en liten fryntlig herre som hette. Folke Lindén, tror jag, men gick allmänt under namnet, Folke! Liten och rund med röda rosor på kinderna. Han frågade där bakom ridån, "vad heter orkestern, vad skall jag presentera er som?"

– The Star Gleams, sa jag!

– Förlåt, att vad? Sa de röda rosorna.

– The Star Gleams, sa jag igen.

- Vad betyder de?

– Stjärn glitter, ungefär. sa, jag och skämdes ihjäl. Det lät så himla töntigt på svenska.

Så klev han ut mellan "draperierna" och log antagligen sådär äppelkindat och sa.....

"Det är en ära för mig att få presentera för er.....De Strålande S t j ä r n o r n a a a a a...!!!!

Snacka om vi bröt ihop.. Janne var nog den som blev mest härsken om jag inte minns fel. Inte härsken, har Janne senare berättat för mig, "bara så jävla skit nervös"!

Stor scen, färggrann ridå, spottar och mycket scouter... med mera, kan få vilken 16 - 17 åring som helst att darra. Nu misstänker jag att dessa scouter kunde våra tre låtar mycket sämre än vi, men det tänkte man ju inte på då. Efter oss var det visst en magiker som förtrollade publiken för vi blev mäkta populära efteråt. Lite lokala idoler, kan man väl sammanfatta det som. Det var så det började. Det stora problemet, då som nu har jag förstått, var en repetitionslokal. Var övade man? Till stor del var man hänvisad till ett garage eller ute på landet där min kusin Lasse, bodde.

Så kom det sig att vi fick in en fot på en ungdomsgård i Midsommarkransen där vi blev gästande gårdsband. Det fanns ett band där redan som hade epitetet "gårdsband" vilket betraktades som väldigt fint. De bandets sologitarrist, som jag inte visste namnet på då, blev sedermera gitarrist i ett band med Jan Rhode och lirade in en del plattor i jenka stil som var poppis då. Han hette Johnny Lundin, var vänsterhänt och kom från ett band i Stockholm som hette Partners. Johnny var en stor Hank Marvin beundrare sa man. Han till och med övar in de småmissar Hank gör på skiva, gick ryktet.

Vid denna tid var de svårt att få tag på några VOX förstärkare och de var ytterst sparsamt möblerat med dem på scenerna i Stockholmstrakten. Nej, det var Fender lådor för hela slanten något som också The Violents (Jerry Williams kompgrupp) körde med. Ganska kul med Violents förresten. När jag gick i skolan hade jag en klasskamrat som hette Per-Olov Landenfeldt. Han var lillebror till Johnny Landenfeldt, trummisen i Violents. En kille på knoget kallas allmänt för "Rosen". Nu vet jag varför. Han heter Roffe Rosén! En lillebror till! Sologitarristen i Violents och numera studiomusikern bl.a. på Spotnicks senaste CD. Hasse Rosén, hade som sagt en lillebror. En annan kompis på knoget låg i lumpen i Solna någonstans och hade en kille på luckan som var rörpulare, Erik Fernström. Just de, Jerry Williams. Ändå säger man att Stockholm är så stort!

Det var mycket hembygge då det begav sig. Men visst fanns det Fendrar och Fenderförstärkare i

många gång. En del hade till och med Burns gitarrer. Oj vad vi var avundsjuka. Vi lastade våra prylar på den busslinje som då trafikerade Midsommarkransen! Där man normalt ställer barnvagnar, där fyllde vi ut med gitarrer och förstärkare. Tänk om man blivit nobbad då vi skulle hem? Det såg ut som ett flyttlass i bussen, att vi fick! Jo på den ungdomsgård vi tränade fanns det en trumkunnig yngling som knöts till bandet och började jaga något att trumma på. Han hette Granqvist, men gick under arbetsnamnet "Kotten" naturligtvis.

Efter en del inre slitningar i bandet i stil med "för och emot", sprack bandet och kom att omstruktureras. En tjej började sjunga med oss samt ytterligare en kusin ställde upp för att hantera trummor. Kusinen fullgjorde sina meriter eftersom han hade körkort, vilket var ett stort plus. En Wolkabuss inhandlades och lackades upp i orange och vitt med vårt eleganta orkester namn pryddigt lackat på bussidorna. Bandet utökades vid samma tidpunkt med en organist (som sedermera började spela med Leif Bigert's) och vi började dra lite åt dansbandshållet då vi också började med enhetliga kavajer och byxor i samma färger som bussen var upplackad i. Vi lirade en omgång i Srockbandstävling 1963 som man körde på Sunside i Stockholm. Det var i mitt tycke en rörig tillställning där varje band skulle lira två låtar. Bära upp all utrustning, förstärkare, högtalarlåder, trummor sånganläggning osv. två trappor plocka upp, två låtar, riva, bära ner alltsammans, samtidigt som man stötte ihop med andra band som var på väg upp i huset med sin utrustning. Ett gäng som lirade före oss, "Mascots", plockade inte ner sina prylar i tid så vi fick bara lira en låt. Vilket slit för en låt! Mascots var ett sångbegåvat band och blev tillfrågade av Owe Thörnqvist - som var och letade kompgrupp till sin folkparkssväng - då flipprade killarna i Mascots ur vilket man kan kanske förstå så här efteråt. Jag tror förövrigt att Mascots var det band som vann Sveriges Radios Rockbandstävling de året.

Men det var kul att komma fram, som dom säger.

När organisten så drog iväg slutade även bägge kusinerna med trummor respektive bas spelandet. Så småningom tappade vi gnistan och lirade alltmer sällan för att till slut lägga av helt och man sålde av alla prylar man hade i stort sett. Där stod man med en gitarr och en sångerska! Nu började karusellen snurra. Man lirade en här en där. De bästa bandet jag lirade med under den tiden var, The Creakmen. Sångaren kom jag att åter träffa, i lumpen. På samma lucka!

Skam den som ger sig. Det blev Fender guror rakt av och en duktig trummis. Vi kom att bli starkt influerade av The Spotnicks och besökte deras konserter i Stockholmstrakten när det var här, i rent studiesyfte. Jag hade vid den tiden en gitarr med inbyggd sändare i, precis som Bosse Vinberg i Spotnicks.

Var repar vi, blev en av de första frågorna. Nybyggda Centrumet i Fruängen? Jo det skall bli en ungdomsgård där. Chefen för den nya ungdomsgården var tidigare chef på gården Svandammsplan där vi övat tidigare som gästande gårdsband med The Star Gleams. Jodå vi fick erbjudande direkt om fri replokal en gång i veckan mot att vi spelade på scen en gång i månaden, vilket var brukligt för gårdsband på den tiden.

Vi fick en fin rep.lokal med dito skrubbd där vi kunde förvara våra grejer till nästa gång de behövdes. Förr transporterade vi ju våra grejer på bussen, högtalarlådor, förstärkare osv. Visst är det otroligt? Jo, men sant!

Nu skulle man ta bussen hem och hade som tur var bara Fendern att kånka på. Döm om min förvåning när chaffisen sa, "och så får du betala för den där väskan" och pekade på "gitarrfodralet". Den väskan är större än den avgiftsfria här på bilden, och så pekade han på en bild på bussidan. Ja, ibland var det si, ibland så. En annan gång sa chauffören, "är det en gitarr i den där" och pekade på gitarrfodralet. Ja sa man då och var beredd att betala för två. Okay, alla med musikinstrument i väska tar jag inte extra för!

Pirrigt med första giget på ungdomsgården. Första avbetalningen så att säga på repetitionslokalen och vi skulle lira en halvtimme. De var en härlig spelning. Alla på gården var uppe och hoppade till någon Beatles låt, jag minns inte vilken. Vi blev mäkta poppis på Fruängsgården. Det tisslades märkte vi bakom ryggen, ibland även på tunnelbanan. Vi var nog Världsberömda i hela Fruängen. När det var stor torgdag i Fruängen med karusell, sockervadd och hela köret, ja då lirade vi på scenen och Topper Martin trollade i pausen. Det bara var så. Sedan rullade det på.

På den tiden jobbade jag på LM Ericsson i Midsommarkransen, där förövrigt "alla" lirade i något garageband. Min svåger, som var flygsteward på gamla anrika Transweed, hjälpte oss med namnet på en låt jag skrev. Han hade nyss varit i Japan och tyckte att "Rickshaw" lät bra och de fick låten heta. I dag har jag ingen aning om hur den låter. Varför nämner jag den låten? Jo, jag fick en kille intresserad på Ericsson som i sin tur hade en kompis på skivbolaget Karusell. Vi gick lite på moln för dom skulle komma och lyssna på oss på ungdomsgården för att få göra en singel platta. Men vi behövde en låt till, sa man. Jag hade börjat göra om "Alley Cat" till instrumental version, men vi fattade nog inte vidden av allt just då. Därför lade vi inte ner så mycket möda. Rickshaw, var helt okay enligt Karusell, men de ville som sagt ha en låt till. Så där stod vi och föll med en enda låt, bara för att vi inte trodde de skulle komma och lyssna! Man kan smälla av för mindre idag. Därför, bara därför, gjorde vi inte någon platta. Senare gjorde jag även låten, Danger man!

Allt låg väl nere i ett tiotal år innan jag skaffade mig orgel, stråkmaskin och ett Yamaha-leslie och min trumslagande kusin dammade av sina pukor och min yngsta kusin hade vuxit i en saxofon samt Jet Harris kopian Lasse stämde upp sin hembyggda bas. Vi var fyra kusiner varav två som hette Nilsson. Namnet blev lätt, "Nilssons"... nja. Det travesterades till "Nilnots" innan det till slut blev "Niltones". Ett band till husbehov skulle jag vilja påstå. I dag är det inte ens det.

Det är väl här man kan dra strecket för THE STAR GLEAMS STORY

Lasse

leadguitar i The Star Gleams